

vyžaduje i pro přestupek podle § 26 služ. pragm., jímž byl tuto zároveň uznán vinným, když se podle znění cit. předpisu ani k porušení povinnosti tímto předpisem vymezené rekvizitu toho nevyhledává a když tak předpis § 24, tak předpis § 26 služ. pragm. je dán v zájmu prestiže úřadu a nezáleží na tom, jak se snad dotyčný představený sám osobně na věc dívá. Nepřípadně poukazuje posléze st-l, jak žal. úřad v odvodním spisu správně podotýká, k obhájení svého stanoviska s hlediska § 24 služ. pragm. na náleznss Boh. A 6978/27. Vyslovil tento soud v cit. nálezu toliko, že k tomu, aby v počínání úředníka bylo lze spatřovati porušení řádu ve smyslu § 87 služ. pragm. z toho důvodu, že počínání to by mohlo zlehčiti úctu a důvěru, které postavení úředníka vyžaduje (§ 24 služ. pragm.), je zapotřebí, aby počínání úředníka bylo o b j e k t i v n ě způsobilé míti uvedený důsledek, a že nestačí pouhý subjektivní dojem jednotlivce, ani z enunciátu tohoto nálezu ani z jeho argumentace nelze však vyčísti nic, co by svědčilo správnosti st-lova názoru, že se ke skutkové podstatě deliktu podle § 24 služ. pragm. vyžaduje »veřejnost«. — — —

Č. 12.816.

Zaměstnanci veřejní: * Také pouhé odepření nároku na cestovní výlohy a výlohy stěhovací, resp. diety z důvodu vedení dvojí domácnosti jest úpravou služebních příjmů ve smyslu § 151 plat. zákona č. 103/1926 Sb.

(Nález z 13. března 1937 č. 16.977/36.)

Prejudikatura: Boh. A 7860/29.

Věc: JUC. Rudolf B. v Praze proti rozh. min. soc. péče v Praze z 19. června 1933 o cestovních výlohách, dietách z důvodu vedení dvojí domácnosti — — —.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud odkázalo st-le s jeho nárokem na náhradu cestovních, resp. stěhovacích výloh, jakož i diet z důvodu vedení dvojí domácnosti na právní moc dekretu z 28. března 1931, zrušuje se pro nezákonnost. — —

Důvody: Presidium min. soc. péče, vyřizujíc st-lova podání ze 14. dubna 1931 a z 3. března 1933, vyslovilo nař. rozhodnutím mimo jiné toto: 1. Pokud se uplatňuje nárok na náhradu cestovních, resp. stěhovacích výloh, po případě diet z titulu vedení dvojí domácnosti, odkazuje se na zdejší dekret z 28. března 1931. K opravě tohoto dekretu po stránce formální není důvodů. Rovněž rozhodnutím z 5. srpna 1931 byla vyřízena st-lova žádost o povolení diet z titulu vedení dvojí domácnosti a o povolení mimořádné výpomoci. — — —

Přezkoumávané nař. rozhodnutí v mezích uplatňovaných stěžných bodů, vycházel nss z těchto úvah:

Judikátní obsah nař. rozhodnutí tvoří ad 1. především výrok, že st-li nárok na náhradu cestovních, resp. stěhovacích výloh, po případě diet z titulu vedení dvojí domácnosti nepřísluší proto, že o nároku tom bylo

již pravoplatně rozhodnuto dekretem z 28. března 1931. Odkázal tudíž žal. úřad st-le se zmíněným nárokem jak co do vývodů jeho rozkladu ze 14. dubna 1931, tak co do obsahu jeho »memoranda« z 3. března 1933 na formální právní moc cit. výnosu. Obrací se proti této části nař. rozhodnutí, namítá st-l v podstatě: Vzpomenutý dekret, pokud upravuje platy st-lovy, nebyl podle § 151 plat. zákona č. 103/1926 Sb. rozhodnutím konečným, třebaž byl i vydán úřadem ústředním, a měl tudíž st-l možnost stěžovati si do rozhodnutí toho rozkladem ve lhůtě 15 dnů od doručení. To st-l podáním ze 14. dubna 1931 učinil, nebyl tudíž žal. úřad, vyřizuje tento jeho rozklad, oprávněn dovolati se právní moci svého výnosu z 28. března 1928. Po názoru st-lovu jde tu tedy o případ, který má na mysli odstavec 4 § 151 plat. zákona, v němž se praví, že, učinil-li o úpravě služebních příjmů zaměstnancových opatření z moci úřední ústřední úřad v první stolici, může zaměstnanec do 15 dnů podati proti tomu námitky, o nichž rozhodne ústřední úřad. Stanovisku stížnosti musil nss dát za pravdu.

Podle konstantní judikatury nss jest jak náhradu stěhovacích výloh, tak i diety považovati za součást služebních příjmů státního zaměstnance ve smyslu § 151 plat. zákona. Ježto pak výrok o tom, zda státní zaměstnanec má či nemá nároku na služební příjmy, je považovati za úpravu jeho služebních příjmů, platí v té příčině předpis § 151 odst. 1 cit. zákona, podle něhož má státní zaměstnanec možnost podati proti úpravě služebních příjmů z moci úřední do 15 dnů námitky. Pak ovšem mohl st-l proti dekretu žal. úřadu z 28. března 1931, pokud byl mu jím odepřen nárok na zmíněné náhrady, podati námitky, a podal-li námitky takové, nelze mluvit o právní moci cit. dekretu. Odkázal-li tedy žal. úřad při vyřízení podaných námitek st-le s jeho nárokem na náhradu cestovních a stěhovacích výloh a s nárokem na diety na právní moc svého dekretu z 28. března 1931, aniž se námitkami těmi věcně zabýval, nemá rozhodnutí to opory v zákoně, a bylo je tudíž v této části zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Reaguje posléze na onu část nař. rozhodnutí ad 1., kde žal. úřad odkázal st-le co do jeho petitu o povolení diet z titulu vedení dvojí domácnosti a co do povolení mimořádné výpomoci na formální právní moc svého rozhodnutí z 5. srpna 1931, uvádí st-l, že správnost tohoto stanoviska žal. úřadu nemůže přezkoušeti, ježto cit. rozhodnutí nemá u sebe a rovněž úředních spisů neměl k dispozici. Připouští-li však sám, že cit. výnos žal. úřadu byl vyřízením jeho podání z roku 1931, v němž byla obsažena i žádost o výpomoc, pak zůstává tento formální výrok žal. úřadu stížností nevyvrácen. Pokud pak st-l namítá, že zmíněné jeho podání z roku 1931 vyřídil žal. úřad zvláštním aktem, který nebyl rozhodně vyřízením jeho rozkladu ze 14. dubna 1931, nepostihuje smyslu nař. rozhodnutí, když žal. úřad netvrdí, že svrchu uvedeným výnosem z 5. srpna 1931 byl vyřízen rozklad st-lův ze 14. dubna 1931, nýbrž konstatuje toliko, že jeho petit o povolení diet z titulu vedení dvojí domácnosti a o povolení mimořádné výpomoci došel již pravoplatného vyřízení vzpomenutým výnosem z 5. srpna 1931. Vznese-li posléze st-l v této spojitosti při veřejném ústním líčení námitku, že toto rozhodnutí bylo

vydáno k jeho žádosti z 15. července 1931 a nikoli na rozklad ze 14. dubna 1931, je tato okolnost irelevantní, kdyžťe jinak je ze spisů patrné, že jde tu o eadem res. — — — —

Č. 12.817.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: I. * Předpis věty 1 odst. 2 § 104 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z., podle něhož mají býti přednostou úřadu, při němž je zřízena disciplinární komise, trvale sestaveny senáty před koncem roku pro celý následující rok, je povahy toliko instrukcionální, a nezakládá tudíž nepřislušnost disciplinární komise, došlo-li k sestavení senátu teprve počátkem jeho funkčního období. — II. * Náměstek předsedy disciplinárního senátu nastupuje na místo předsedovo i v tom případě, když předseda disciplinárního senátu odešel do výslužby. (K výkladu věty prvé odst. 1 § 101 a věty prvé odst. 1 § 104 služ. pragm.) — III. * K podání odvodního spisu vrchní disciplinární komisi podle § 23 zákona o správním soudě se nevyžaduje kolegiálního usnesení této komise. — IV. * Byly-li některé disciplinární komisi ve smyslu odst. 2 § 100 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. přiděleny disciplinární záležitosti jiného úřadu, nezakládá z m a t e č n o s t, nýbrž pouhou n e z á k o n n o s t, nebylo-li dbáno při tom předpisu odst. 2 § 101 cit. služ. pragm., podle něhož jmenuje šéf ústředního úřadu z osobního stavu tohoto úřadu členy komise v potřebném počtu.

(Nález z 13. března 1937 č. 16.978/36.)

V ě c: JUC. Rudolf B. v Praze proti rozh. vrch. disciplinární komise při min. soc. péče z 19. července 1934 o disciplinárním trestu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byl potvrzen nález disciplinární komise v Bratislavě, pokud jím byl st-l, komisař soc. služby zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Brně, uznán vinným, že

1. svémocně překročil povolenou mu dovolenou tím, že nenastoupil po 12. květnu 1933 službu a samovolně meškal bez náležitého důvodu mimo službu do 22. června 1933;

2. od nástupu služby v Brně soustavně si vypůjčoval i od nižších a podřízených úředníků částky od 2 Kč do 300 Kč a že i těchto úředníků používal jako ručitelů za dodržení svých závazků 250 Kč až 500 Kč oproti záložně »Svépomoc«;

3. dne 30. a 31. října 1933 svémocně a zřejmě úmyslně meškal bez náležitého důvodu mimo službu;

4. dne 13. a 15. listopadu 1933 podal hlášení, v nichž nepřipustně kritisoval rozhodnutí a postup služebního a nadřízeného úřadu, že dne 15. listopadu 1933 zřejmě úmyslně — ač byl na následky samovolného jednání ústně i písemně upozorněn — opustil svémocně úřad, vzdálil se služby a že od té doby mešká samovolně mimo službu bez dostatečného důvodu omluvného. St-l dopustil se tím: